

enig om at opfordre de forskellige Ministre til at sørge for, at dette højst uheldige Forhold blev ændret, og jeg vil ogsaa haabe, at dette er sket i saa stor Udstrækning, som det til Dato har kunnet lade sig gøre.

For de halvoftentlige eller private Biforretningers Vedkommende viste det sig imidlertid aldeles umuligt for Lønningsudvalget at faa Oplysninger. Der blev vaaget meget strengt over, at der ikke tilførtes det nogen som helst Oplysning herom, uagtet jeg er ganske paa det rene med, at en hel Del af Ministeriernes Embedsmænd sidder inde med Hverv som Bestyrelsesmedlemmer i Aktieselskaber og paa forskellig anden Maade har større eller mindre Biindtægter. Man var i Udvalget ganske paa det rene med, at de kun have disse Biforretninger i Kraft af deres Embedsstilling, idet man søger at faa disse Embedsmænd til sig for at pynte paa Bestyrelserne. De komme med, fordi man har Brug for dem paa forskellig Maade, undertiden som Lokkeduer, undertiden blot som Pynt.

Jeg skal nævne et Eksempel herpaa, der sikkert kan suppleres med mange andre. Det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Birck) nævnte forgangen Dag en Departementschef i Finansministeriet, Statsgældsdirektør Andersen, der sidder inde med en hel Del saadanne Bestillinger, bl. a. som Bestyrelsesmedlem i et Livsforsikringsselskab i Aalborg. Der er han for øvrigt ikke den eneste nuværende ministerielle Embedsmand; saa vidt mig bekendt sidder ogsaa Generalpostdirektør Kiørboe eller har i hvert Fald siddet i Bestyrelsen. Der er ingen Tvivl om, at dette Selskab kun har disse Navne i Bestyrelsen, for at de kunne agere Lokkeduer for Publikum. Jeg er selv forsikret i dette Selskab, men Selskabet har ikke overfor mig opfyldt, hvad der blev lovet mig, da jeg lod mig forsikre, og i det hele er det et Selskab, der langt fra kan kaldes kulant. Naar det ikke desto mindre lykkes Selskabet at skaffe sig en Mængde Forsikringer, gaar det sikkert til paa samme Maade, som da jeg lod mig forsikre. Man lader sig dupere af disse fine Folk, der ere opførte som Bestyrelsesmedlemmer. De fleste Mennesker mene, at naar der er et saa fint Navn som Statsgældsdirektør Andersens i Bestyrelsen, er det Garanti for, at det er et solidt og godt Foretagende, som man roligt kan lade sig forsikre i. Det blev erklæret overfor mig, da jeg lod mig forsikre, at Præmien var billigere end i Statsanstalten, men det har tværtimod vist sig,

at den er bleven dyrere, idet den er bleven forhøjet paa forskellig Maade. Det blev endvidere lovet mig, at der hvert femte Aar skulde udbetales Bonus lig mindst 1 Aars Kontingent, men jeg har aldrig i de 10—12 Aar, jeg har været forsikret, modtaget en eneste Øre i Bonus. Naar Selskabet skal tilbagekøbe Policier, som det har tegnet, betaler man, jeg tror, det er, $\frac{1}{3}$ eller $\frac{1}{4}$ af, hvad Statsanstalten for Livsforsikring betaler, naar den køber sine Policier tilbage til Anstalten. Jeg finder det aldeles uanstændigt, at to højtstillede Statsembedsmænd lade sig bruge saaledes, og jeg vil haabe, at der nu maa blive taget fat ogsaa paa disse Forhold, thi det er sikkert ikke det eneste Tilfælde. Der sidder ude omkriag i Landet Retsbetjente, Borgmestre, Byfogder, Herredsfogder som Sparekassebestyrere eller Bestyrelsesmedlemmer i større Aktieselskaber. Disse Mænd vælges af Bestyrelsen eller Generalforsamlingen, hvem det nu er i det bestemte Tilfælde, fordi man mener, det pynter saa rart at have saadanne Navne i Sparekassebestyrelser eller Aktieselskaber. Det kan maaske ogsaa være meget behageligt baade for den øvrige Bestyrelse og for de paagældende, da der vel i Regelen følger nogen Løn med. I mange Tilfælde er det imidlertid sikkert højst uheldigt, at disse Folk sidde i saadanne Stillinger. Det kan nemlig træffe sig i mange Tilfælde, at de derved blive afhængige af Folk, som de allerhelst skulde staa aldeles uafhængige overfor, og det kan ogsaa tænkes, at Folk af denne Grund blive afhængige af de paagældende Embedsmænd til Skade for sig selv.

Derfor har jeg den Opfattelse, at skal der renses ud nu — og det skal der jo ganske sikkert, og det bør der — bør alt tages med. Det bør forbydes Embedsmændene at modtage saadanne Bestillinger, og de, der allerede have dem, bør have Tilhold om at give Slip paa dem. De ere jo Statens Embedsmænd, og have de som saadanne for lidt at bestille, hvad der er meget, der kan tyde paa, bør vi skaffe dem mere og derved muligvis indskrænke Antallet og saa hellere maaske give dem, der blive tilbage, og som udelukkende ofre sig for deres Statsembeder, noget større Løn — det skal jeg nu ikke komme ind paa. Der er som sagt meget, der tyder paa, at disse Embedsmænd have for lidt at bestille, ellers vilde det som Regel ikke være dem muligt at paatage sig alt det Ekstraarbejde, de paa forskellig Maade tage. Spørgsmaalet om en Indskrænkning af Em-